

Praha 15. září 2008

Ahoj Alice,

zdravím Tě takto netradičně a navíc nevyžádaně, takže by se vlastně tento dopis dal považovat za SPAM; ale i nevyžádaná pošta někdy může udělat radost, tak snad bude můj dopis patřit mezi ty, které přečteš ráda...

Rovnou předesílám, že nic nechci, aby nenastal *tragickéj vomyl*, jak říkával Josef Švejk; kdybych něco chtěl, což je z mé strany situace víceméně výjimečná, řekl bych to rovnou a jinou formou, takže neměj obavy ;-). Vlastně bych rád jen tak napsal pár řádek motivovaných hlavně naším dlouhým rozhovorem na adaptačním kurzu. Nemůžu si vybavit, jak dlouho už jsem si s nikým nepovídá do půl čtvrté ráno, aby ještě navíc ten rozhovor byl *o něčem a k něčemu*. Sáhodlouhé tlachání není rozhovor (i když si to mnoho lidí myslí a vrší pyramidy slov, aniž by naslouchali protějšku) a již relativně dlouho dobu se mu vyhýbám, byť za cenu toho, že mě pak někdo označí za *starýho páprdu a nespolečenského asociála*. Není to ve společnosti ani ve věku, ale v tom, že odmítám dělat něco jen proto, že se to má nebo že to dělají ostatní. Škoda času, škoda života.

Tak mě napadá, že Tě znám už 10 let, což je opravdu dlouho. Tehdy jsem já nastoupil hned po promoci do školy a Ty jsi byla ve druháku, takže daleko větší *mazák*, než jsem byl já; teď je má třída (už celkově třetí) ve druháku a Ty jsi dávno inženýrka...

Je fajn, že jsi byla s námi ve Lhotce jako lektorka. A taky jako diskutér, to se ostatně nezměnilo, protože neustále – pokud si dobře pamatuji – jsme si měli o čem vyprávět, a i když jsme se často neshodli, bylo to snad přínosné; pro mě určitě. A že máš narozeniny ve stejný den jako já, byť je to jen datum, to je takový příjemný *astrální bonus*.

Nakonec musím přiznat, že vlastně něco chci: poděkovat Ti za celý kurz (asi jménem všech zúčastněných) a hlavně za ten dlouhý noční rozhovor (to naopak jen sám za sebe, ale o to víc) o babičce, která přežila koncentrák, o focení, Vietnamu, práci (blbci se najdou všude), akcích ŠOKu, na kterých jsme byli, o mé současné spíše neúčasti než účasti na takových akcích, mé knize (to jsi mě fakt překvapila, že jsi ji našla a celou přečetla!) a v neposlední řadě o *bájném* jídle, tedy o francouzském kvěťáku s bešamelovou omáčkou, jak ho vařila babička a nikdo jiný to už neumí. Od té doby pořád přemýšlím, že se pustím do dalších pokusů o dosažení chuti, o níž přesně vím, jaká by měla být, ale neumím ji zhmotnit v podobě reálného jídla. Až to budu umět (jestli někdy), pozvu Tě, abys věděla, o čem jsem vlastně mluvil...

A to je asi tak všechno. Je dobré něco zažít a je dobré za to poděkovat, je-li komu... a tak tímto děkuji, což je hlavní věc, kterou jsem chtěl sdělit.

Měj se fajn a doufám, že zas někdy vyrazíme na kurz nebo na nějakou tu klubovou akci a že zas *prokecáme* noc a budeme ráno děsně unavení, ale spokojení, protože to bylo *o něčem a k něčemu*. Ale to už bych se opakoval a to bych nerad...

Ahoj,

M#